

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII

Vindecarea orbului din Ierihon

APOSTOL. 1 TIMOTEI 1, 15-17

Fraților, vrednic de credință și de toată primirea e cuvântul că Iisus Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintâi sunt eu. Și tocmai pentru aceea am fost miluit, ca Iisus Hristos să arate mai întâi în mine toată îndelunga Sa răbdare,

ca pildă celor ce vor crede în El, spre viața veșnică. Iar Împăratului veacurilor, Celui nestricăcios, nevăzutului, singurului Dumnezeu fie cinste și slavă în vecii vecilor. Amin!

EVANGHELIE. LUCA 18, 35-43

În vremea aceea, pe când Se apropia Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind. Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce se întâmplă. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul. Atunci el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, miluiește-mă! Și cei care mergeau înainte îl certau ca să tacă, dar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, miluiește-mă! Deci,

oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-se, l-a întrebat: Ce vorești să-ți fac? Iar el a spus: Doamne, să văd! Și Iisus i-a zis: Vezi! Credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Iar tot poporul care văzuse a dat laudă lui Dumnezeu.

TĂLCUIRE

Cuvânt la Duminica a XXXI-a după Pogorârea Sfântului Duh

„Iar el cu mult mai vârtos striga: Iisuse, fiul lui David, miluiește-mă”. (Luc. XVIII, 39)

Răbdarea în suferințe

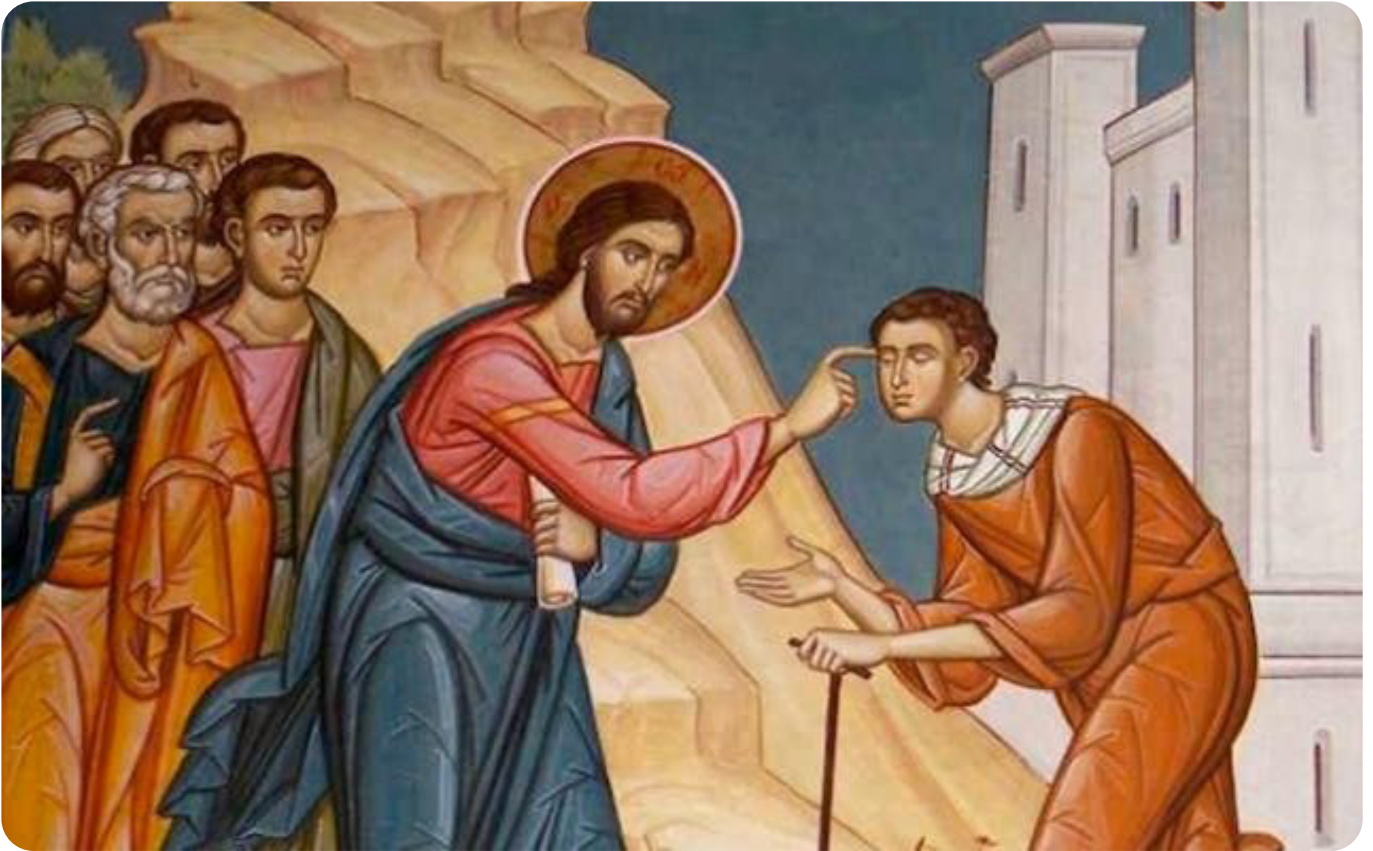
Cât de multe neplăceri nu întâmpinăm noi în toate zilele, și ce suflet tare se cere, spre a nu fi cineva suferat și nerăbdător, ci a proslăvi, a lăuda și a cinsti pe cel ce îngăduie a veni asupra noastră astfel de ispite?

Cât de multe nenorociri și buimăceli neașteptate nu dau peste noi? Și totuși cineva trebuie să înăbușească gândurile cele rele, și să nu învoiască limbii a grăi lucruri păcătoase, încă și fericitul Iov a răbdat mii de patimi, și totuși n-a încetat de a proslăvi pe Domnul.

Între noi însă sunt oameni, care când li se va întâmpla ceva rău, când sunt jigniți de cineva, sau cad în boală, fie aceasta durere de picioare, ori de cap, sau oricare alta, îndată izbucnesc din ei hulele. Ei suferă

chinul bolii, dar folosul, ce ar putea ei să tragă dintru aceasta pentru mântuirea lor sufletească, și-l răpesc ei înșiși. Ce faci o omule? hulești tu pe Dumnezeu binefăcătorul tău, mântuitorul tău, apărătorul și îngrijitorul tău? Nu bagi de seamă oare, că alergi la prăpastie, și te asvârli însuși pe tine în fundul cel mai adânc? Oare prin hulire faci tu suferința ta mai lesnicioasă? Nu! tu o sporești prin nerăbdarea ta și prin păcatul tău, și-ți faci chinul mai strașnic.

Dar poate tu nu poți tăcea de durere. Iată eu nu-ți poruncesc să fii cu totul mut. Însă în loc de a huli pe Dumnezeu, tu trebuie să-L proslăvești, în loc de a cârți asupra Lui, tu trebuie să-L cinstești și să-L lauzi. Mărturisește Domnului păcatele tale, strigă tare întru lauda lui Dumnezeu, prin aceasta îți vei ușura suferințele tale, apropiindu-se Dumnezeu iarăși de tine prin harul său cel bogat întru ajutor. Dimpotrivă, dacă tu hulești pe Dumnezeu, alungi de la tine ajutorul Lui.

Vindecarea orbului din Ierihon

Gândește încă, că cu cât mai mare este suferința, cu atât mai slăvită este și cununa răsplătirii; cu cât mai mult aurul arde în cuptor, cu atâta se face mai curat; cu cât mai îndelugat și mai departe plutește neguțătorul cu corabia pe mare, cu atâta mai multe mărfuri adună.

Și tu ai acum cea mai grea luptă cu boala și cu sărăcia. Socotește însă, că prin aceasta Lazăr a dobândit mântuirea. Fiindcă el cu atâta răbdare a suferit sărăcia, boala și părăsirea, de aceea fu luat în sânul lui Avraam.

Așa, răbdarea în suferință este o faptă bună atât de mare, încât ea chiar și pe cei mai mari păcătoși îi slobozește de datoria lor cea grea; iar când ea se află la un om mai dinainte drept, ea îi dă cea mai mare siguranță despre fericirea cea cerească.

Pentru cei drepti răbdarea în suferință este o cunună strălucită, care lucește mai luminat decât soarele; iar celui păcătos ea îi este de ajuns pentru iertarea călcărilor de lege ale sale.

Însă, zici tu, adeseori din obișnuință, limba mea, fără ca eu să voiesc aceasta, se pornește spre astfel de cuvinte de supărare și de ocară, însă, când ea vrea să fie atât de rea pornită, mai bine muș-o cu dinții tăi proprii, ca să-o doară bine, înainte încă de a fi azvârlit

ea cuvintele cele de hulă, căci este mai bine ca să curgă acum din ea o picătură de sânge, decât ca ea odinioară să dorească în zadar o picătură de apă, ca bogatul cel îmbuibat. Este mai bine pentru dânsa a suferi o durere vremelnică, degrabă-trecătoare, decât a pătimi acel chin neconținut, veșnic, ca limba bogatului celui din Evanghelie, care chinându-se de foc nu putea dobândi cea mai mică astâmpărare.

Dumnezeu ți-a poruncit ție să iubești încă și pe vrăjmașii tăi, dar tu batjocorești Insuși pe Dumnezeu, care te iubește. El ți-a poruncit ție, ca să vorbești bine încă și de prigonitorii tăi și să binecuvântezi pe cei ce te clevesc. Tu însă vorbești rău despre Insuși Dumnezeu, binefăcătorul și ajutorul tău cel mai mare, fără ca să fi luat de la Dânsul altceva, decât haruri.

Nu putea El oare, zici tu, să depărteze de la mine această ispită, această suferință? Negreșit, dar a îngăduit aceasta, pentru ca tu să fii mai ispitit. Însă iată, zici tu, eu sunt doborât și pierit. Dar aceasta o face nu firea ispitei, ci propria ta slăbiciune și lenevie. Căci răspunde mie, ce este mai ușor a grai, un cuvânt de hulă sau de laudă? Cea dintâi nu-ți atrage oare ție dezgustul și supărarea tuturor celor ce o aud, și aceasta oare nu mărește mai mult chinul tău? Cealaltă laudă nu-ți aduce ție oare mii de cununi ale înțelepciunii,

admirarea tuturor, și o mare răsplătire de la Dumnezeu? Pentru ce deci pregeți tu tocmai aceea ce este de folos, aceea ce este binefăcător și plăcut, și umbli după ceea ce vătămă, necăjește și chinuiește?

Mai departe, dacă apăsarea ispitei și sărăcia ar fi o adevărată pricină de necaz împotriva lui Dumnezeu și de huliri, atunci ar trebui ca toți săracii să hulească pe Dumnezeu. Intru adevăr, însă mulți tocmai dintre cei mai nevoiași decât toți neconținut aduc lui Dumnezeu laudă și proslăvire, pe când alții, care petrec în bogăție și prisosință, neîncetat îl hulesc. Așadar aceasta provine nu atât din însăși firea lucrului, pe cât din propria noastră voie, de la o hotărâre luată mai dinainte.

Uitați-vă la Lazăr cel sărac. Chiar cea mai mare sărăcie n-a putut aduce vreo vătămare sufletului său, n-a putut să-l împingă la cărtire asupra lui Dumnezeu. Ce zic eu, sărăcia? Nici chiar de s-ar aduna toate relele putincioase, n-ar putea zgudui sufletul unui om iubitor de Dumnezeu și înțelept, nici a-l abate de la fapta cea bună. Martor la aceasta este Lazăr, pe când pe de altă parte îmbuibatului celui moleșit și dezmiertat nu i-a putut ajuta nici bogăția sa, nici sănătatea, nici bunul trai cel de-a pururi, nici orice alta.

De aceea, iubiților, nu mai ziceți, că sărăcia, boala și primejdia ne silesc a cărti împotriva lui Dumnezeu și a-L hulii! Nu sărăcia, ci nebunia; nu boala, ci obraznicia, nu primejdia, ci lipsa de frica lui Dumnezeu ne îndeamnă la huirile cele fără de judecată, ca și la toate răutățile.

Deci când tu, o omule, cazii în vreo boală, sau în orice ticăloșie, adu-ti aminte de Iov, de carnea lui cea schingiuită, și de Sfântul său trup cel plin de răni. Dar poate vei zice tu, Iov avea o mângâiere îndeajuns în conștiință, că Dumnezeu Insuși a pus asupra lui aceste suferințe, însă într-adevăr, tocmai aceasta trebuia să-l mârșească mai mult, că Dumnezeu cel drept, pe care el în tot chipul îl cinstea, se părea că se luptă contra lui.

Dacă suferința ta nu provine de la Dumnezeu, ci de la oameni, iar tu proslăvești pe Dumnezeu și nu-L hulești, căci El, deși ar fi putut a te scăpa de ispitire, totuși a îngădui-o pentru încercarea ta; iată tu atunci vei dobândi de la Dânsul aceeași răsplătire ca și aceia, cărora Insuși Dumnezeu le-a trimis suferința lor. Ca și aceia, care pătinesc pentru Dumnezeu, vei fi și tu încununat, căci tu ai suferit cu răbdare nenorocirea,

pricinuită ție de oameni, și ai proslăvit pe Dumnezeu, care ar fi putut să te scape de dânsa, dar n-a vrut.

Privește numai la sărăcia și la boala lui Iov, și amândouă pe treapta cea mai înaltă, cu toată dreptatea lui! Trebuie oare să-ți mai arăt lupta cea tot atât de mare, pe care el trebuia să o poarte cu simțurile cele firești ale unui tată? Așa, cea mai mare luptă de felul aceasta a venit asupra acelui nobil bărbat. El a pierdut zece fii, zece deodată, zece în floarea vârstei lor, zece împodobiți cu toate bunătățile și încă printr-o moarte silnică și ticăloasă. Ei au fost uciși de casa ce s-a surpat. Cine poate zice, că ar fi fost ajuns de o asemenea mare nenorocire? Nimeni, desigur nimeni! Deci când tu pierzi un fiu, sau o fiică, aleargă la Iov cel răbdător, și te vei întoarce mângâiat.

Dar peste dânsul n-a venit numai această supărare, ci s-a adăugat încă căderea și trădarea prietenilor săi, dojenile, ocările, batjocura și derâderea. Și cât de nesuferit este de a fi luat în răs de către toți? Insuși nenorocirea nu poate să pricinuiască atât de mare durere, pe cât aceia, care ne fac dojeni pentru dânsa. Iov însă nu numai că nu avea nici un mângâietor în nenorocire, ci mai vârtos pe lângă aceea era năpădit cu ocări din multe părți. El însuși se tânguiește de aceasta și zice: „voi vă ridicați asupra mea”, și îi numește nemilostivi în cuvintele; „cei de aproape ai mei s-au lepădat de mine și casnicii mei au vorbit împotriva mea; alții m-au batjocorit, și eu m-am făcut de râsul tuturor” (Iov. XIX, 14, urm 30, 9). Numai a auzi de o asemenea ticăloșie, este nesuferit, tac despre aceea, când cineva trebuie cu fapta să o sufere.

Cea mai mare sărăcie, boala cea nesuferită, cea nouă și neuzită, pierderea unor atât de mulți și atât de aleși copii, și în astfel de chip, batjocura și derâderea și ocara oamenilor, câte răutăți! Unii îl batjocoreau, alții îi făceau dojeni, iarăși alții îl disprețuiau, nu numai prietenii, ci și slugile sale. Ba încă nu numai îl ocărau și strigau la el, ci îl și blestemau, și aceasta nu numai în curgerea de două, sau de trei, sau de zece zile, ci în curs de multe luni, nici noaptea el nu avea odihnă, ci răutatea zilei se mai mărea prin visurile cele grozave ale nopții. Ascultă-l pe el însuși când zice: „pentru ce mă îngrozești în visurile mele și mă înfri-cozezi în vedenii?” (Iov. 1, 14).

Care om ar fi putut să fie așa de oțel și de fier, încât să poată suferi atât de multe patimi? Dacă fiecare din aceste patimi, luată singură este nesuferită, apoi gândeste, ce zgomot trebuie să fi ridicat ele toate la un

loc în sufletul lui și totuși el a suferit toate acestea, și în toată nenorocirea sa el n-a rostit o singură cârtire păcătoasă împotriva lui Dumnezeu. De aceea la dânsul să căutăm noi, când suntem în vreo nenorocire, și patimile lui trebuie să fie un mijloc de vindecare împotriva alor noastre!

Când noi vedem, că unul a răbdat toate bătăile pământului la un loc, să ne purtăm bărbătește împotriva unei părți dintru acelea, care ne-a ajuns pe noi. Să căutăm scăparea noastră la istoria patimilor sale, ca la o mamă plină de dragoste, care apără și ocrotește pe fiii săi cei înspăimântați, și de ne-ar lovi chiar cea mai mare nenorocire, vom găsi la Iov mângâiere îndeajuns! Dar dacă tu zici: „Acesta a fost Iov, și de aceea a putut să fie atât de răbdător, eu însă nu mă pot asemăna cu dânsul”, și altele, apoi prin aceasta tu numai îți vei atrage o mai mare răspundere. Căci tu trebuie să fii încă mai răbdător, decât dânsul.

Pentru ce aceasta? Pentru că el a trăit înainte de timpul harului, când viața nu era așa de regulată, harul Sfântului Duh nu se revărsase încă asupra oamenilor, când încă era foarte greu de a birui păcatul, când domnea încă blestemul și moartea avea încă grozăvia sa. Acum însă pentru noi lupta s-a făcut mai ușoară, de când venirea lui Hristos a ridicat toate aceste piedici ale răbdării. De aceea, de când Dumnezeu ne-a dat atât de multe haruri nu mai avem nici o dezvinovățire, când noi nu ne asemănăm lui Iov întru răbdare.

Pe lângă aceea mai gândiți, că nu atunci este timpul de tânguire și de întristare, când ne-a lovit o nenorocire, ci atunci, când noi am săvârșit vreun păcat. Noi însă inversăm rânduiala. Când noi săvârșim mii de păcate, aceasta puțin ne îngrijește, iar când vine

asupra-ne numai o mică nenorocire, îndată pierdem bărbăția, ne descurajăm și am fi bucuroși să ne descurtosim de viață.

Dar aud pe unii zicând: De ce oare să fie în lume nenorocirea și ostenele? Eu zic, că de acea viața aceasta de acum este plină de trudă și de greutate, pentru că și oamenii cei mai grosolan formați, care cu totul se dedau la cele vremelnice, să se obosească, să se sature de cele lumești și pământești, să fugă de dezmierdări, să se lepede de dragostea lor către cele vremelnice, să și aștească dragostea către cer și să se pregătească pentru ziua judecății. Căci mulți slujesc cărnii, și încătușați fiind de tirania celor vremelnice zac ca fiarele în viziunile lor și se simt tihniți în ele, de aceea prin nenorocire Dumnezeu voiește a smulge de la dânsii această plăcere, și pentru aceasta le-a trimis multă trudă, întristare, grijă, lupte și primejdii, o întreagă oaste de patimi trupești, și multe alte nevoi, pe care nu le putem toate număra, pentru ca ei, înspăimântându-se de acest nor de rele, să năzuiască a ajunge la limanul cel lin, și să tindă a dobândi pacea cea veșnică, unde nu este binele amestecat cu răul, ci se află numai binele singur.

Să cumpănim toate acestea și să purtăm suferințele noastre cu tărie de suflet și cu mulțumire lui Dumnezeu, pentru ca și noi asemenea lui Iov să dobândim cununa cea de biruință a răbdării, prin harul și prin iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, căruia cu Tatăl și cu Duhul Sfânt se cuvine slava, acum și în vecii vecilor!

Sf. Ioan Gură de Aur

Predici la duminici și sărbători

PSALTERION

PSALMUL 145 – Aliluia. Al lui Agheu și Zaharia.

„Mențiunea Al lui Agheu și Zaharia nu se află în Textul Ebraic, ci numai în Septuaginta. Aceasta, datorită versetului 10, pe care unii exegeți îl consideră ca referindu-se la restaurarea Ierusalimului, eveniment care a avut loc pe vremea profeților Agheu și Zaharia”[1]. „Imn de bucurie și de încredere. Sunt enumerate toate categoriile celor care au nevoie de ajutor și îl primesc de la Dumnezeu”[2].

1: Suflete al meu, laudă-L pe Domnul!

2: Lăuda-voi pe Domnul în viața mea,
cânta-voi Dumnezeului meu atât cât voi fi viu.

E vorba despre nădejdea dobândirii bunătăților viitoare și, desigur, dezinteresul pentru bunurile acestei lumi.

3: Nu vă încredeți în cei puternici,
în fiii oamenilor, în care nu-i nici o mântuire;

„Un comentariu edificator la Augustin: În virtutea nu știu cărei infirmități a minții, când ceva nu merge, ne grăbim să căutăm un sprijin omenesc. Încearcă să-i spui unui om peste care s-a abătut un necaz: Există o persoană însemnată care te-ar putea ajuta. Îl vezi cum zâmbește, se bucură, își recapătă curajul. În schimb, dacă îi spui: Dumnezeu te va scăpa, aproape că înțepenește de disperare. [...] Vai de astfel de gânduri! [...] Într-un singur Fiul al omului este izbăvirea [...] căci este Fiul lui Dumnezeu”[3].

4: suflarea li se va duce, ei în pământul lor se vor întoarce,

 e ziua-n care gândurile lor toate vor pieri.

„Gândurile, după Theodoret [al Cirului], sunt ambițiile de glorie sau de bogăție”[4].

Poruncile omenești, fie ele date chiar în urma unor experiențe excepționale, la fel ca și preceptele înțelepților lumii, se vor vădi a fi deșarte, căci ele nu pot mântui pe om. „Psalmistul spune că se vor pierde gândurile unora în acea zi, arătând iarăși că e vorba de timpul judecății dumnezeiești și așteptate, în care nu le va folosi celor ce-au strălucit în lume amăgirea vechilor cugetări și fala deșartă a bogăției”[5].

5: Fericit e cel căruia Dumnezeu lui Iacob îi este ajutor,

 a cărui nădejde e în Domnul Dumnezeu lui,

6: cel ce a făcut cerul și pământul,

 marea și tot ceea ce se află-n ele;

 Cel ce păzește adevărul în veac,

7: Cel ce face judecată pentru cei năpăstuiți,

 Cel ce dă hrană celor flămânzi;

 Domnul îi dezleagă pe cei ferecați în obezi,

8: Domnul îi ridică pe cei prăbușiți,

 Domnul înțelepțește orbii,

 Domnul îi iubește pe cei drepți,

9: Domnul îi păzește pe cei străini;
pe orfan și pe văduvă îi va lua asupra Sa,
iar calea păcătoșilor o va nimici.

Îi va lua asupra Sa: „analamvano = a lua un copil în brațe; a lua pe cineva asupra-ți; a alăpta; a face pe cineva ca și cum ar fi al tău. Sfântul Ioan Hrisostom citează acest text în sprijinul ideii că Dumnezeu, în marea Sa milă, nu e doar un simplu sprijinitor al celor nevoiași (îndeosebi orfanii și văduvele), ci și un Părinte care îi adoptă”[6].

Calea păcătoșilor o va nimici: „Nu-l dă pieirii pe păcătos, ci doar calea, faptele lui (Ioan Gură de Aur)”[7].

„Dar cei necredincioși, nevoind să audă glasul Domnului și nesuportând să vadă pe Dumnezeu mărturisit de toți, sunt purtați de acolo, acolo, ca niște muște, împreună cu tatăl lor, diavolul, căutând pretexte pentru necredință”[8]. Aici, cale ar arăta umbletul acestora, alergând neconținut de la una la alta, ca unii ce nu odihnesc în Dumnezeu.

10: Împărăți-va Domnul în veci,

 Dumnezeul tău, Sioane, în neam și în neam.

 Alt atribut divin: veșnicia.

Textul Masoretic are în final: Aleluia (= Domnul fie lăudat), termen care a trecut, în Septuaginta, ca prim cuvânt al psalmului următor.

Ioan Usca/Ioan Traia – Comentarii la Psalmul 145

[1] BBVA, p. 782

[2] SEP 4/I, p. 339

[3] SEP 4/I, p. 340

[4] SEP 4/I, p. 340

[5] Sf. Chiril al Alexandriei, Comentariu la Evanghelia Sfântului Ioan, VI

[6] BBVA, p. 782

[7] SEP 4/I, p. 340

[8] Sf. Atanasie cel Mare, Trei cuvinte împotriva arienilor, III, LXVII

FRÂNTURI DE SINAXAR

Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica

Spuneau ucenicii Cuviosului Gheorghe că după ce au ajuns întâi pe ostrov și s-au închinat în biserică, au văzut în sfântul altar un șarpe uriaș.

Oprit fiind în țară fără voia sa de către Mitropolitul Țării Românești, Cuviosul Gheorghe era în mare mahnire. Deci, postind câteva zile, s-a rugat Maicii Domnului și Sfântului Ierarh Nicolae să-l povățuiască ce

trebuie să facă. Apoi, adormind puțin de osteneală, i s-a arătat în vis Sfântul Nicolae și i-a poruncit zicând:

 Rămâi aici și îmi curățește locașul meu de fiarele sălbatice!

Deșteptându-se plin de bucurie, a pornit în căutarea lăcașului Sfântului Ierarh Nicolae și a aflat biserica lui din ostrovul Cernicăi, pustie și plină de șerpi. Din ceasul acela, a rămas în Schitul Cernica împreună

cu doi ucenici ai săi, Atanasie și Serafim, din Mănăstirea Neamț.

Spuneau ucenicii Cuviosului Gheorghe că după ce au ajuns întâi pe ostrov și s-au închinat în biserică, au văzut în sfântul altar un șarpe uriaș. Atunci starețul, însemnându-se cu semnul crucii, i-a zis cu glas blând:

Ganul (dragul) tatei, până acum ai locuit tu aici. Acum să te duci din locul acesta, ca să locuim noi!

La cuvântul starețului, șarpele s-a supus poruncii îndată și a ieșit afară din biserică și din ostrov, dispărând în pădurile din împrejurimi.

Mărturiseau ucenicii cuviosului că la început multă nevoie și lipsă au răbdat în ostrovul Cernicăi. Biserica era părăsită de mulți ani, lipsită de uși, de ferestre și de cele necesare. Chiliile erau vechi și toate dărâmate, iar ostrovul acoperit în întregime de pădure, de rugi și de spini. Starețul Gheorghe însă nu se descurajă. Ziua tăiau cu topoarele copacii și spinii, ca să deschidă poiana. Seara se adunau cu toții într-o pivniță ruinată, mâncau pesmeți de pâine cu ceva legume și

dormeau pe pământ câteva ore. La miezul nopții se sculau și făceau Utrenia, dând laudă lui Dumnezeu. Apoi starețul mângâia ucenicii cu frumoase cuvinte de învățătură. La urmă așteptau iarăși până în zori, când se sculau, făceau cuvenita rugăciune și plecau la tăiat pădurea.

Vestea despre sfințenia vieții Cuviosului Gheorghe s-a răspândit repede în toate părțile și veneau mulți să petreacă lângă el, iar alții îi aduceau ajutoare să refacă biserica și chiliile. În primele șase luni s-au adunat în jurul starețului șase frați. După încă un an au mai venit 16 frați. În trei ani, numărul ucenicilor a sporit la 33. În anul următor erau 54 de suflete în ostrov, iar în anul 1786, obștea Schitului Cernica crescuse la 103 frați.

Arhimandritul Ioanichie Bălan,
Patericul Românesc,
Editura Episcopiei Dunării de Jos, 1998,
pp. 321-322

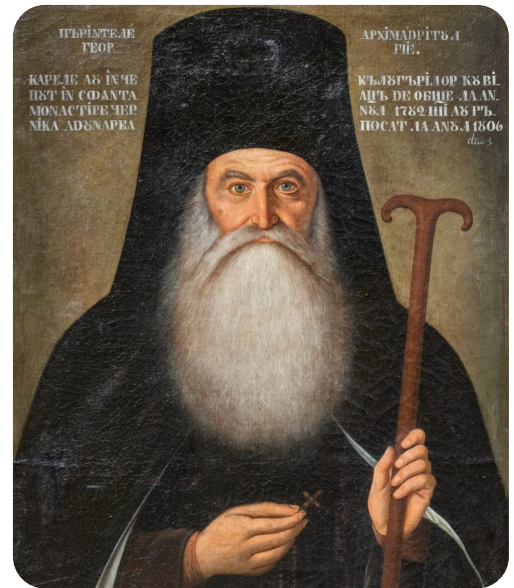
CÂNȚAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

*Troparul Sfântului Cuvios Gheorghe de la Cernica,
glasul al 4-lea:*

Următor al cuvioșilor părinți și împlinitor al virtuților sihăstrești, rugător neîncetat și innoitor al monahismului românesc te-ai arătat, Sfinte Cuvioase Părinte Gheorghe. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Condacul 1

Pe cinstitorul de Dumnezeu și mult nevoitorul Părintele nostru Gheorghe să-l laudăm după cuviință, căci acesta, prin multă osteneală și nevoie călugărești, de Împărăția cea cerească s-a învrednicit de la Hristos Dumnezeu. Pentru aceasta, cu smerenie și cu credință, să-i cântăm din adâncul sufletului: Bucură-te, Cuvioase Părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica și Căldărușani

GÂNDUL ZILEI

Nu trebuie să deznădăjduim niciodată, și nici să ne resemnăm. Trebuie să luptăm cu armele care ne sunt date. Dacă nu am vedere, am auz și vorbire. Și trebuie să rămânem liberi față de contextul social: strig către Dumnezeu pentru că vreau să fiu mântuit. Sunt responsabil față de mine însumi. Hristos ne învață aici să fim luptători duhovnicești, să nu ne dăm niciodată bătăuți

PR. NOËL TANAZACQ